

og sende nogle penge med ud, og det er ikke blevet opfyldt. Jeg omtalte socialministeren rosende, fordi man på psykiatrimrådet gav penge ud, og når der så ikke skete noget, var socialministeren også villig til at gå videre.

Det er klart, at hvis Fremskridtspartiet ikke vil nogen ting, men taler om det tidspunkt, hvor partiet får så stor indflydelse – det har måske lange udsigter i øjeblikket – at det kan nedbringe skatte trykket i Danmark og klare det hele og ikke tager denne diskussion mere alvorligt, skal jeg ikke sige så meget til det.

Jeg vil derimod godt sige lidt til hr. Helge Adam Møllers mere ideologiske debat om, hvis børnene er. Jeg talte ikke om pasningspligt, men om, at vi skulle efterkomme forældrenes ønsker, og jeg synes egentlig, det er et meget liberalt synspunkt, at man også skal være villig til at give forældrene det, de ønsker. Det er jo ikke et spørgsmål om at påtvinge nogen noget, men om, at forældrene henvender sig til X Kommune og siger: Vi vil gerne have Jens, Peter, Agnes og de andre passet, vil De ikke godt sørge for at skrive dem op? Jeg kan altså ikke få det til at ligne et voldsomt indgreb i forhold til forældrene eller børnene at imødesee det ønske, de har.

Må jeg så sige, at hr. Helge Adam Møller fremlægger det, som om vi var modstandere af ordninger, der betyder, at der er mere tid i småbørnsfamilierne. Det vil jeg godt sige er direkte forkert; dér synes jeg derimod Det Konservative Folkeparti og Venstre har et problem. I deres finanslovsændringsforslag skærer de orlovsordningen ned til ca. en tredjedel, og det betyder, hvis forslagsstillerne får ret, at mange af de familier, der i dag benytter sig af forældreorloven, ikke får mulighed for at tilbyde så mange børn pasning, som tilfældet er i dag. Det samme gælder forslag om nedsat arbejdstid osv.

Jeg skal slutte med at besvare spørgsmålet om, hvorvidt det er børnenes ønsker og behov, vi tilgodeser. Det tror jeg det er, hvis vi laver en børnepolitik, hvor der er mere tid i småbørnsfamilierne, og i øvrigt opfylder forældrenes ønsker om daginstitutioner.

(Kort bemærkning).

Stefan G. Rasmussen (KF):

Hr. Villy Søvnald taler om at påtvinge.

Når man siger, at nogen har ret til noget, påtvinger man forvaltningen og hele samfundet at tage sig af de ting. Jeg påstår, at det er en ideologisk debat, der foregår her, for den drejer sig om, at vi skal kunne lave et samfund, hvor vi

har mulighed for valgfrihed. Når vi siger »ret til«, så er det jo noget med, at man pludselig vil have noget igen for sine skatter. Det næste kunne jo så blive, at man fra SF's side forventede, at de, der ikke har børn, også har ret til et eller andet, og så er vi pludselig ude i noget uoverskueligt fordelingshalløj, som jeg slet ikke kan være med til.

Nej, det skal være således, at vores sociale sikkerhedsnet er bygget op som et forsikrings-system, hvor man deltager med et bidrag, og hvor de, der har brug for hjælp, har mulighed for at få det. Sammen med min kone hører jeg selv til de forældre, som på et tidspunkt i karrieren måtte foretage et valg. Vi måtte vælge et stort hus fra, for at hun kunne få tid til at gå hjemme og passe børnene, og det valg er jeg absolut ikke utilfreds med, når jeg kigger på dem i dag.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg fik behov for at sige til hr. Villy Søvnald, da Socialdemokratiets linje blev udlagt lidt stræbende, at vi har en dato på vores arbejdsliste, der siger, at den 31. december 1995 er der reelt pladsgaranti i Danmark.

Det er det mål, vi går efter, og det er vi godt på vej til. Så kan vi selvfølgelig godt tage en mere detaljeret diskussion om, hvorvidt vi skal skrive noget i lovene nu, eller om vi overhovedet har brug for at skrive noget i lovene. Det afgørende for os er, at vi når målet, og vi har altså valgt at respektere den samarbejdsform, regeringen og kommunerne hidtil har anvendt på dette område, for vi tror, vi kommer længst på den måde. Det er metodevalget frem for barsk, firkantet lovgivning her og nu, om end jeg kunne føle sympati for det, der blev sagt af hr. Villy Søvnald.

Jeg kan selvfølgelig ikke udelukke, at der sker et eller andet i løbet af resten af 1994 og i 1995. Hvordan vil f.eks. de kommende kommunale budgetter se ud? Den situation – og det var også det, jeg prøvede at afslutte mit indlæg med – har vi først en reel mulighed for at bedømme i foråret 1995. Derfor er vi også opmærksom på, hvad der kommer ud af de kommunale budgetter, og vi vil ganske nøje følge, hvad det tegner til. Derfor kan jeg da heller ikke efterlade det indtryk, at alt er fryd og gammen den 1. januar 1996, men vi tror på målet, og skulle det vise sig, at der var noget, der ikke holdt, må vi drøfte, hvordan vi håndterer det, og det vil vi få lejligh-